

היה שיירת עגלות שנותרה עזובה בכניסה למושבה. זמן רב אחרי נסיגת התורכים, עוד עמדו שם העגלות האלה והאיכרים פחדו לגעת בהן. היו אלה עגלות גדולות שהיו נרתמות לשוורים אנטוליים עם קרניים גדולות ועגלות קטנות רתומות לחמורים. בעגלות האלה היו מעבירים תחמושת לצבא.

דרך הנסיגה הראשית של התורכים והגרמנים היתה דרך גשר הירדן ליד משמר הירדן. אלא שהגשר צר, והדרכים צרות, ורבים לא יכלו לעבור. אלה פנו צפונה ועברו בדרך ליד מטולה לכיוון חיאם והצפון, בדרך הפונה ללבנון שנראתה מהמושבה.

קלווריסקי ההביא אצלו בבית בימי הנסיגה כמה קצינים גרמנים. אם הערבים היו פוגשים אותם בסביבה, היו מפשיטים אותם ערומים ולוקחים מהם הכל. אולי אפילו הורגים כמה מהם. אצל קלווריסקי היה מקום בטוח. כאשר נכנסו האנגלים עדיין ישבו אצלו קצינים גרמנים שרצה להצילם. קלווריסקי גם נתן הוראה שאם אנשי צבא תורכים יבקשו, יש לתת להם עגלות לנסיגה. והוא אישית אחראי לגבי הפיצויים. שתי עגלות יצאו ממטולה ועגלה אחת מכפר גלעדי, לעזור לתורכים בנסיגה.

אחרי כמה ימיכו היתה התקפה של אווירונים אנגלים על שיירת הנסוגים והחברים מכפר גלעדי עזבו את העגלות וחזרו הביתה, ואילו חברנו ממטולה המשיך, וחזר עם רכוש...

אנשי הצבא התורכי רק רצו הביתה! ברחו ברגל, השאירו הכל. הערבים שדדו כל מה שנשאו אחריהם - סוסים, פרדות. אותו איש מטולה בא בחזרה עם העגלה שלו, ועם עגלה נוספת מפורקת, ועוד שני סוסים מאחור, מכל שהשאירו אחריהם התורכים.

בוקר אחד באו לטובר, שוב היינו על הגורן, מופיעה פתאום קבוצת סיירים הודיים עם קצינים אנגליים. רכובים על סוסים גדולים עם רמחים. נדהמנו, היינו מופתעים לזלוטין.

בראשם רכב רסיין אל יוסוף השייח של חלסה שהראה להם את הדרך.⁴² בעוד הם נכנסים, יצאו מהצד האחר של המושבה אחרוני התורכים הנסוגים. האנגלים ראו אוונם ונתנו להם לצאת. כל מטולה יצאה לקראתם! קיבלו את הקבוצה בחגיגות רבה בבית הספר.